

MEB TAVSİYELİ İLKÖĞRETİM
100 TEMEL ESERDEN SEÇMELER

TİLKİ İLE LEYLEK

EZOP MASALLARI

Zambak
YAYINLARI

MEB TAVSİYELİ İLKÖĞRETİM
100 TEMEL ESERDEN SEÇMELER

TİLKİ İLE LEYLEK

EZOP MASALLARI

Zambak
YAYINLARI

KEDİNİN OYUNU

La Fonten Masalları

Hazırlayan
Kadiri TEKGÜL

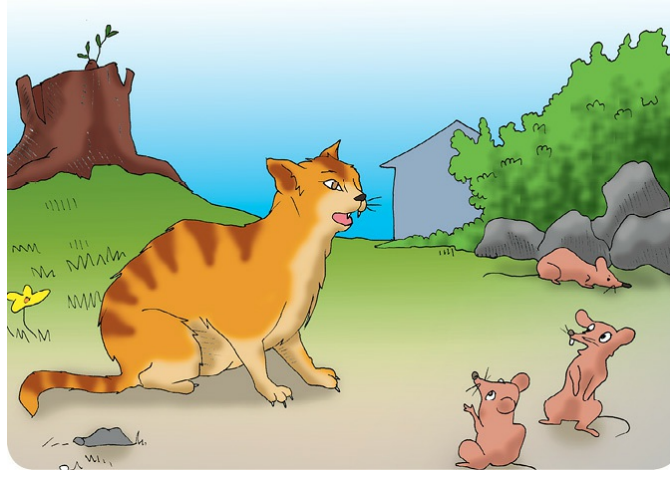
Zambak
YAYINLARI

KEDİNİN OYUNU

Evvel zaman içinde, keskin bakışlı ve güçlü bir kedi varmış. Bu kedi, kedilerin kralıymış. Öyle kurnaz bir kediymiş ki bütün fareleri canından bezdirmiş.

Tabi ki kediden en fazla fareler korkuyormuş. Kedi, bütün fareleri yakalayıp soylarını kurutmak istiyormuş.

Kedinin yaşadığı yerdeki fareleri büyük bir korku sarmış. Yere konan kapanlar, kurulan tuzaklar, kedinin yaptıkları yanında oyuncak gibi kalırmış. Fareler; çaresiz bir şekilde deliklere sinmiş, dışarı çıkamıyormuş. Fakat kediden kurtulmanın bir yolunu da bilmiyorlarmış.

Kedi, kırlarda dolaşıyor, gölgelerde uyuyormuş. Onun keyfine diyecek yokmuş. Fareler ise korktukları için yuvadan hiç çıkmıyormuş. Eğer fareler, yuvalarından çıkmazsa kedi, açlık tehlikesiyle karşı karşıya kalacaktı. Bunun için kedi, fareleri yakalama planları yapıyormuş.

Kedi, bir gün ambarın önünde güneşleniyormuş. Güneşlenirken:

– Acaba şu ambardaki fareleri nasıl yakalarım, diye düşünmeye başlamış. Aklına şöyle bir fikir gelmiş:

– Arka ayaklarımdan bağlanıp kendimi ambarın kapısındaki çiviye asayım. Oradan baş aşağı sarkayım. Fareler öldüğümü sansınlar ve yanıma gelsinler. Ben de onları yakalarım ve kendime güzel bir ziyafet çekerim, demiş.

Kedi, vücuduna eski bir yastık kılıfı geçirmiş. Bin bir güçlkle kendisini çiviye takıp baş aşağı sarkmış. Gözlerini de kapatıp tam bir ölü numarası yapmış.

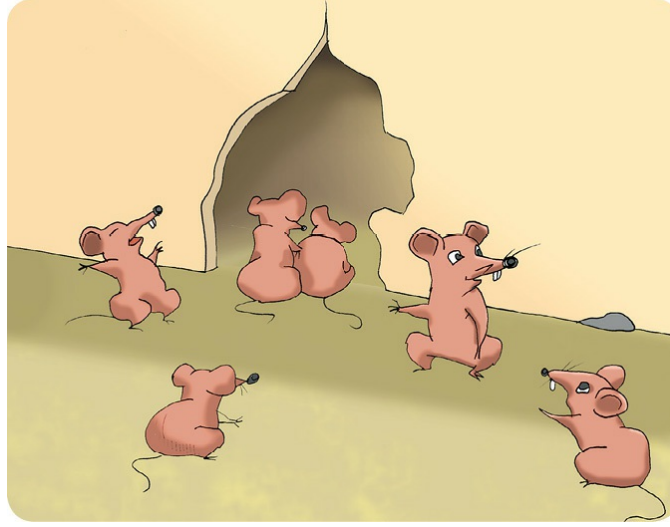
Fareler, çok geçmeden kediye bu hâlde görmüşler. Ona ceza verildiğini ve onun öldüğünü düşünmüşler:

– Kedi, sonunda ettiğini buldu. Ya peynir aldı ya da birini tırmaladı. Kuşkusuz o, büyük bir suç işlemiştir. Yoksa onu bu hâlde niye assınlar, demişler.

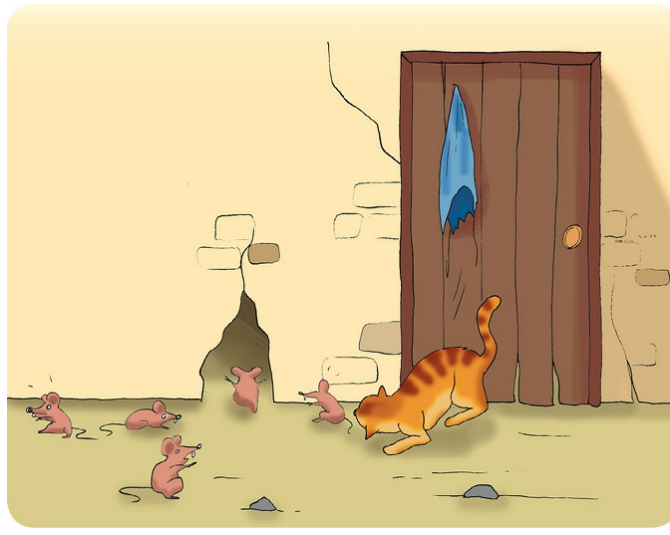
Fareler, kedinin düştüğü durumu görünce bayram etmişler. Biraz sonra, kedinin öldüğünü sanarak bulundukları delikten çıkmışlar. Kedinin durumundan biraz şüphelenmişler ama sonra kesin olarak öldüğüne karar vermişler. Çevreyi kontrol etmişler, artık hiçbir tehlike kalmadığını düşünmüşler. Durumu içerideki farelere de bildirmişler. Hep birlikte, sevinçten bayram ediyorlarmış. Doğrusu, keyiflerine diyecek yokmuş.

Kedi, sezdirmeden fareleri takip ediyormuş. Kendi kendine:

– Biraz sonra ölü mü, diri mi olduğumu görürsünüz! Bayram yapmanın ne demek olduğunu o zaman anlarsınız! Hepinizi yakalayıp mideme indirmezsem bana da kral kedi demesinler, demiş.

Fareler, kendilerini eğlenceye vermişler. Artık, dünyanın en mutlu hayvanları onlarmış. Fakat farelerin sevinci uzun sürmemiş. Ölü sandıkları kedi birden canlanmış. Hızla farelerin üzerine atlamış. Fareler ne olduğunu anlayamamış. Sağa sola kaçışmaya başlamışlar. Bir kez daha oyuna gelmenin üzüntüsünü yaşamışlar. Kedi, farelerin birçoğunu yakalamış. Canlarını kurtaranlar, yuvalarına kaçmışlar.

Kedi, kaçan farelere ise şöyle demiş:

– Bende daha ne oyunlar var! Sizleri uyarıyorum, bu oyunları bir bir uygulayacağım. Benden kurtulamayacaksınız, yine pençelerime düşeceksiniz.

Kedi, meğer doğru söylüyormuş. Oyun üstüne oyun yapıyor ve fareleri yakalıyormuş.

Aradan bir hayli zaman geçmiş, kedi yine aç kalmış.

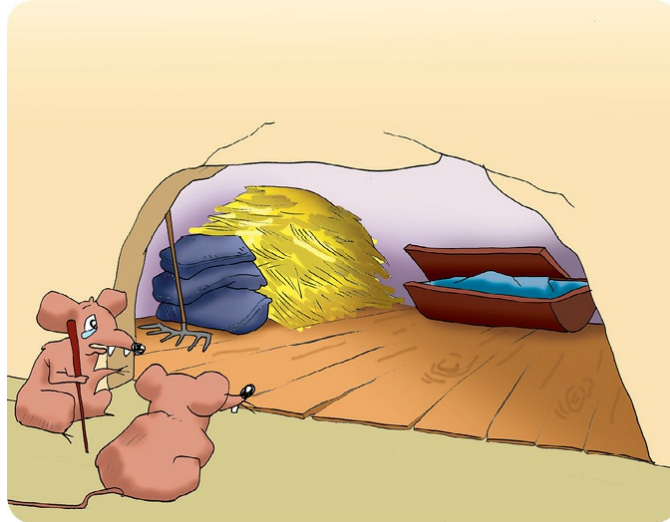
Bir gün kedi, farelere yeni bir oyun yapmayı düşünmüş. Aklına harika bir fikir gelmiş. Bu kez una bulanmış ve bembeyaz olmuş. Sonra hamur teknesine benzeyen bir kabın içine girmiş. Orada bir un yığını gibi duruyormuş. Ama kafasından kedi olduğu belli oluyormuş.

Kabın kapağının açık olduğunu gören fareler, kedinin bulunduğu yere doğru yürüyormuş. Aralarında yaşlı ve tecrübeli bir fare varmış. Daha önce kuyruğunu da kedilere kaptırmış.

Yaşlı fare:

– Arkadaşlar, ben un yığınının bulunduğu yere gitmem! Siz de gitmeyin! Bunu gözüm tutmadı. Un yığınının böyle durması ve kabın açık olması çok garip! Kabın üstü kapalı olmalıydı. Ayrıca ben birçok un yığını gördüm, hiçbirinin kedi gibi kafası yoktu. Bu, kedinin bir oyunu olabilir, demiş ve arkadaşlarını uyarılmış.

Kedi, un yığını gibi sesiz bir şekilde beklemekten yorulmuş. Yavaşça hareket etmiş, bu sırada burnuna un kaçmış ve hapşırmaya başlamış.

Yaşlı fare, un yığını gibi duran kediye uzaktan seslenmiş:

– Una bulanmakla bizi kandıramazsın! Gerçek bir un yığını bile olsan sana yaklaşmayız. İstedğin kadar orada un yığını olarak kal. Bundan sonra senin oyunlarına gelmeyeceğiz. Sana yem olmayacağız, demiş.

Yaşlı fare, doğru söylemiş. Güvenli ve huzurlu bir şekilde yaşamak için kedinin oyunlarına dikkat etmek gerekiyormuş.

Fareler, yaşlı farenin sözleri üzerine yuvalarına koşup hayatlarını kurtarmışlar. Kedi, artık farelerin akıllandığını anlamış ve kendine avlanacak başka şeyler aramaya karar vermiş.

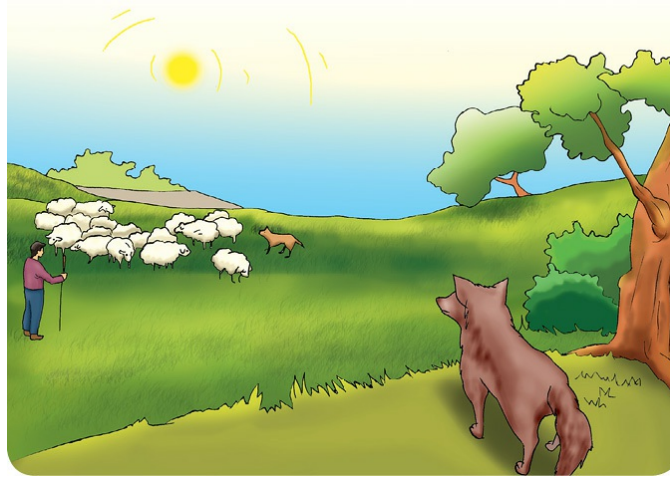

ÇOBAN OLAN KURT

Avlanmak için ormanda dolaşan kurt, yorulmuş, dinlenmek için ormanın kenarındaki çayıra gelip uzanmış. Bu sırada çayırdaki bulunan koyun sürüsü dikkatini çekmiş. Kurtun karnı açmış ama sürüdeki koyunlardan hiçbirini yiyemiyormuş. Çobandan ve köpeklerden korktuğu için sürüye yaklaşamıyormuş.

Kurt:

– Bu koyunları yemenin bir yolu olmalı. Bu sürüye ulaşmak zorundayım. Başka bir kılığa girmeliyim, böylece sürüdeki koyunların arasına katılabilirim, demiş.

Kurt, çoban gibi giyinmiş; sırtına bir palto geçirmiş. Bir eline değnek, diğerine de kavalı almış. Elinden gelse başlığının üstüne: “Ben bu sürünün çobanıyım!” yazacakmış.

Kurt, kılık kıyafetini gönlüne göre düzenlemiş. Ön ayaklarını değneğe dayamış, sinsi bir şekilde koyun sürüsüne yaklaşmış:

– Biraz sonra sürüyü istediğim yere çekerim. Orada rahat bir şekilde istediğim koyunu yerim, demiş.

Bu sırada gerçek çoban, çayırdaki uzanmış uyuyormuş. Koyunların pek çoğu ile köpekler de uykuya dalmış. Kurt için, sürüye katılmanın tam zamanıymış.

Kurt, elbisenin yanında bir de düzmece bir sese sahip olması gerektiğini düşünmüş. Bu hiç de kolay bir iş değilmiş ama kurt bunu denemek zorundaymış. Ancak bu şekilde gerçek bir çoban gibi olabilirmiş.

Kurt, çoban gibi konuşmak isterken korkunç bir ses çıkarmış. Ses, adeta gümbürdemiş. O sırada uyumakta olan çoban ile köpekler uyanmış. Sürünün başında duran çobanı görünce şaşırıp kalmışlar. Çobanın ne duruşu ne de yürüyüşü insana benziyormuş.

Çoban ile köpekler, sürünün başında duran varlığı yakından incelemeye karar vermişler. Çoban olan kurt, yüzünü saklamak istemiş. Ne yüzü insan yüzüne ne de eli insan eline benziyormuş. Çoban ile köpekler, bir de ne görsün? Sürünün başında duran, çoban elbisesi giyinmiş bir kurtmuş. Sürüyü almış başka bir yere götürüyormuş.

Çoban ile köpekler, kurdun peşine düşmüşler. Kurt, üzerindeki palto ile birlikte koşmaya başlamış. Paltoyu güçlükle üzerinden çıkarmış, olanca gücüyle kaçmaya başlamış. Sürüden bir koyun bile kapamamış ve canını zor kurtarmış.

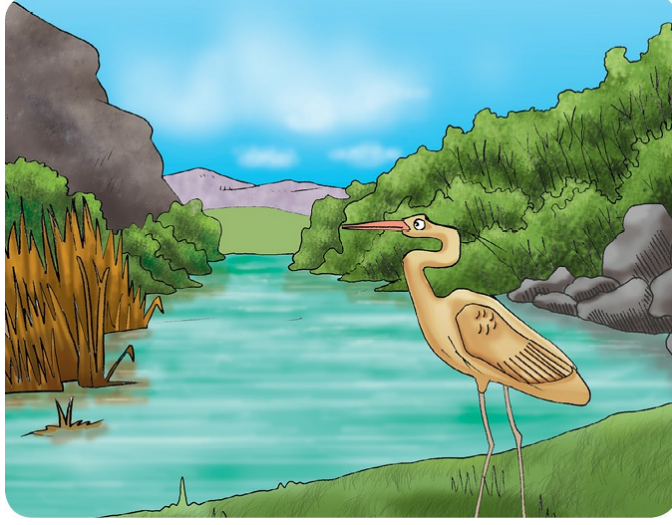
Kurt, bir hile ile koyunları yemek istemiş fakat işler istediği gibi gitmemiş. Sonunda başka biri olarak değil de kurt olarak avlanmaya karar vermiş.

BALIKÇIL

Bir balıkçıl kuşu, avlanmak için güzel bir yer arıyormuş. Uzun boylu, uzun bacaklı ve eğri gagalı balıkçıl, bir derenin kıyısına gelmiş. Çevre yemyeşil, derenin suyu da çok temizmiş.

Balıkçıl kuşu, konduğu yerden deredeki balıkları seyretmeye başlamış. Balıklar, derenin içinde bir o tarafa bir bu tarafa kaçışıyormuş. Suyun içinde oyun oynayıp derenin kıyısına kadar geliyorlarmış. Kendilerini seyreden balıkçıl kuşundan haberleri yokmuş. Balıkçıl, bir gaga atsa birkaç balık yakalayabilirmiş.

Sazan ile turna balığı, derenin içinde sohbet etmeye başlamış. Balıkçıl, onları görmüş ama bu kadar kolay ava burun bükmüş:

– Henüz çok acıkmadım, bu balıklardan daha iyisini bekleyeyim. Bunca yolu sazan ve turna balığı için mi geldim? Üstelik karnım aç olursa yemekten daha çok lezzet alırım. Karnım aç olmadan yersem fazla kilo alabilirim. Bunun için beslenmeme dikkat etmeliyim, demiş.

Aradan bir süre geçmiş, balıkçıl kuşunun karnı acıkmış. Balık yakalamak için derenin kıyısına yaklaşmış. Bakmış, kıyıda yeşil sazanlar oynaşıyormuş. Fakat sazanlar çok küçükmüş. Balıkçıl, bunları beğenmemiş:

– Acımdan ölsem bile bu balıkları yemem. Bu güzel günde koca balıkçıla, küçücük, etsiz yeşil

sazanları yemek yakışır mı? Bunları fakir fukara yesin! Ben henüz bu yeşil sazanları yiyecek kadar düşmedim, demiş.

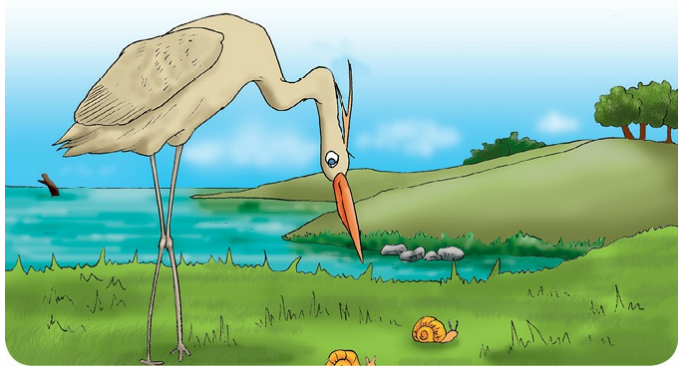
Balıkçıl, bulduğu hiçbir balığı beğenmemiş. Biraz daha beklemiş, artık iyice acıkmış. Balıkçıl bekleyedursun, karşısına kaya balıkları çıkmış. Ortalıkta, kaya balıklarından başka balık yokmuş. Sayın balıkçıl, onları da kendine layık görmemiş:

– Ne, kaya balığı mı yiyeceğim? Allah korusun, kaya balıklarını yemek için ağzımı bile açmam. Kala kala kaya balığına mı kaldım? Hayatta onlar için gagamı suya daldırmam, demiş.

Aradan biraz zaman geçmiş, gün batımına doğru ortalıkta balık kalmamış. Balıkçıl da iyice acıkmış. Açlıktan bacakları titremeye başlamış. O sırada, balıkçılın önünden bir salyangoz geçiyormuş. Balıkçılın artık yiyecek seçme imkânı kalmamış, hemen salyangozu yemiş.

Bulduklarıyla yetinmeyen balıkçıl, az kalsın canından oluyormuş. Balıkları beğenmeyip iyi balık ararken elindekileri de kaybetmiş. Bu olay, balıkçıl kuşuna iyi bir ders olmuş.

KIRLANGIÇ İLE KUŞLAR

Evvel zaman içinde, uzak ülkelerin birinde bir kırlangıç yaşarmış. Kırlangıç çok gezdiği için, çok bilirmiş. O kadar çok şey bilirmiş ki denizciler bile ondan haber alırmış. Yolculuklarını ondan aldıkları bilgilere göre yaparlarmış. Gel zaman, git zaman bizim kırlangıç, gezmekten yorulmuş. Bir tarlanın yanındaki ağaca yuvasını kurmuş. Yuvasında mutlu bir şekilde yaşıyormuş.

Tarla sahibi, bir gün gelmiş, kırlangıcın yuvasının yanına kenevir tohumları ekmiş. Kırlangıç, tehlikeyi fark etmiş, küçük kuşları çevresine toplamış. Onlara bir konuşma yapmış:

– Bakın sevgili minik dostlarım, bu adam sizin kuyunuzu kazıyor. Bana göre hava hoş, buradan çekip giderim. Başka yerleri yurt edinir, yuvamı oralara kurarım. Ama sizin geleceğinizden endişe ederim. Bu çiftçinin savurduğu tohumlar büyüüp kenevir olacak. Çiftçi bunlardan ip yapıp size tuzak kuracak. Atılan her tohumdan yüzlerce kuş tuzağı yapılır, benden söylemesi. Günü gelip de bu ekinlerden ip oldu mu size kurulacak tuzakların hesabı olmaz. Ondan sonrasını siz düşünün. Herhâlde çoluk çocuğa yemek olursunuz. Gelin, şu küçük tohumları yiyip bitirin. Gelecekte yaşayacağınız sıkıntılardan da kurtulun, demiş.

Kırlangıç, bunları söylemiş ama onu dinleyen olmamış. Küçük kuşlar karınlarını başka yerde doyurmuşlar. Diledikleri gibi beslenmişler ama kırlangıcın sözünü dinlememişler.

Gel zaman, git zaman kenevirler büyümeğe başlamış. Kenevirlerin büyümesi, kuşların umurunda değilmiş. Fakat kırlangıç, olacakları tahmin ediyormuş. Bir kez daha dünyadan habersiz olan küçük kuşları uyarmak istemiş. Hepsini bir ağaca toplamış, onlara:

– Şu kötü tohumdan yeşeren yaprakları birer birer koparın. Eğer onlar büyürse kendinizi yok bilin. Bir an önce aklınızı başınıza toplayın, demiş.

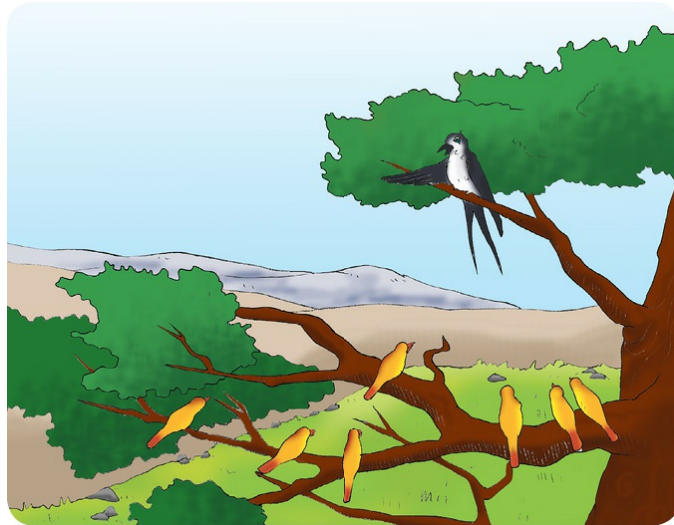
Kırlangıcın, sürekli olarak kendilerine bir şeyler anlatmaya çalışması kuşları sinirlendirmiş. Onun uyarılarına kızmışlar:

– Ey çok bilmiş kırlangıç! Sen ne dediğini biliyor musun? O filizlerin tümünü koparmak için kaç bin kuş lazım? Hepsini nasıl bitirelim, demişler. Karınlarını başka şeylerle doyurmaya, kırlangıcın uyarılarını hiçe saymaya devam etmişler.

Aradan epey zaman geçmiş. Kırlangıç, minik kuşları uyarmaya devam ediyormuş. Minik kuşlar da ısrarla kırlangıcı dinlemiyormuş. Artık kenevirler iyice büyümüş. Neredeyse ip yapılabilecek hâle gelmiş.

Kırlangıç, yine küçük kuşları etrafına toplamış. Onları son kez uyarmak istiyormuş:

– Bakın, işler iyice kötüleşti. Bugüne kadar bana inanmadınız ama çok kısa süre sonra insanlar dağlara, taşlara tuzak kuracak. Sizleri avlamaya başlayacaklar. Can güvenliğiniz için ya yuvanızdan dışarı çıkmayın ya da göçmen kuşlar gibi göç edin. Fakat siz çölleri, denizleri aşamayacak kadar küçüksünüz. Uzun süre yolculuk yapamazsınız. Yeni yurtlar aramak size göre işler değil. Bu yüzden, duvar diplerine saklanarak avcılardan kurtulabilirsiniz, demiş.

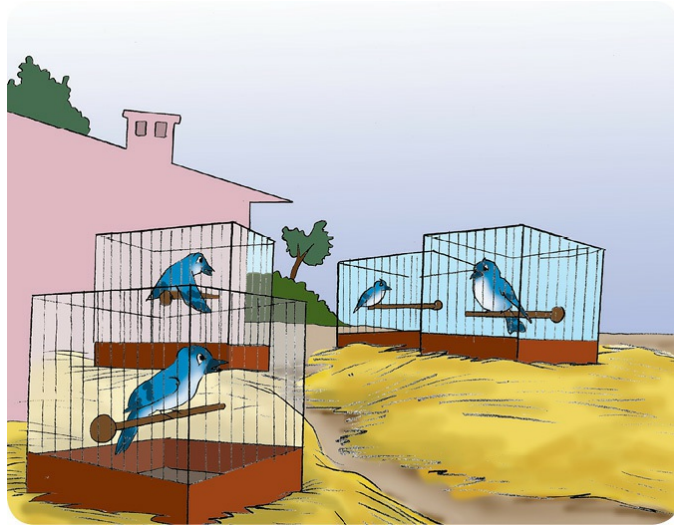
Kırlangıç, küçük kuşların durumuna çok üzülmüştü. Kuşlar, onun konuşmasından sıkılıp kendi aralarında cıvıldaşmaya başlamışlar. Onlar durmadan eğleniyormuş, tehlike umurlarında bile değilmiş. Tabi ki bu eğlence uzun sürmemiş ve kırlangıcın söylediği kötü haber gerçek olmuş. Çiftçi, kenevirler olgunlaşınca onları kırmış, kabuğunu soyup ondan ip yapmış. Bu iplerle birçok tuzak hazırlamış.

Çiftçi, yüzlerce tuzak kurmuş, kuşları birer birer yakalamış. Onları kafeslere doldurmuş. Kuşlar ancak o zaman kırlangıcın haklı olduğunu anlamışlar. Ama son pişmanlık fayda vermemiş. Kendi aralarında:

– Bir sefer bile olsa kırlangıcın uyarılarına kulak verseydik bunlar başımıza gelmezdi. Şimdi düştüğümüz şu hâle bakın, diye konuşmuşlar.

Çiftçi, kuşları bir süre kafeslerde beslemiş. Daha sonra onları kuş pazarına götürüp satmış. Kuşların her biri ayrı bir aileye gitmek zorunda kalmış. Ama altın kafeste bile olsa onlar mutsuzmuş. Gökyüzünde rahatça uçmaya alışmış kuşlara, kafesler sıkıcı ve dar geliyormuş.

Tuzakları unutup zamanında önlem almayan kuşlar, ömürlerini kafeste geçirmek zorunda kalmışlar.

ESKİCİ İLE ZENGİN

Ülkenin birinde, neşeli bir eskici varmış. Eskici, sabahtan akşama kadar türkü söyleyerek ayakkabı tamir edermiş. Onu ayakkabı tamir ederken seyredenlerin içi açılırmış. Türküsünü dinleyenlerin üzüntüsü, sıkıntısı dağılırmış. İpleri delikten geçirir, ayakkabıları keyifle tamir edermiş. Günlerini, hâline şükrederek geçiren eskicinin bir komşusu varmış. Komşusu, eskicinin tersine asık suratlı, keyifsiz, sinirli ama zengin bir adammış.

Bu zengin adamı bir kez olsun gülerken gören olmamış. Gün boyu, para kazanmak için çalışıp dururmuş. Sabaha kadar, malına zarar gelecek korkusuyla nöbet tutarmış. Zavallı zengin adam, her akşam:

– Allah’ın işine bak! Param çok ama huzurum yok. Neden çarşı pazarda yiyecek, giyecek satılır da uyku satılmaz, diye düşünürmüş.

Bir gün yine uykusuz geçen bir gecenin sabahında dükkânını açmış. Yan taraftaki eskicinin neşeyle türkü söyleyişine kulak vermiş. Kendi kendine:

– O, yoksul bir adam. Buna rağmen niçin bu kadar mutlu olduğunu bir türlü anlamıyorum, demiş. Daha sonra eskicinin yanına gitmiş. Eskici, yine türkü söyleyerek ayakkabıları tamir ediyormuş.

Zengin adam, eskiciye:

– Görüyorum da oldukça mutlusun! Bu kadar yoksulluğa rağmen nasıl oluyor da keyifle türkü söylüyorsun, diye sormuş.

Eskici, gülümseyerek:

– Mutlu olmak için zengin olmak mı gerekiyor? Öyle olsaydı sizin her sabah türkü söylemeniz gerekmez miydi, demiş. Zengin adam, eskiciye verecek bir cevap bulamamış:

– Haklısınız. Ben zengin bir adamım, ben mutlu olmalıyım ve mutluluk türküsü söylemeliyim. Ama bunların hiçbirini yapamıyorum. Peki, sizin yıllık kazancınız ne kadar, diye sormuş.

Eskici, gülmüş:

– Yıllık kazancımı nereden bileyim! Ben yıllık bütçe yapmam, bir günün hesabını diğer güne karıştırmam. Her yeni gün, kendi kazancını getirir, demiş.

Zengin adam, hayretle:

– Peki o zaman, günlük kazancınız ne kadar, diye sormuş.

Eskici:

– Günlük kazancım değişir. Dün çok kazandım, belki yarın az kazanırım. Her gün iş olursa kazancım fena olmaz. Fakat hiç iş yapamadığım günler de oluyor. Boş oturunca boğazımdan bir iki lokma kuru ekmek ancak geçiyor. İş olmayınca para da kazanılmıyor, demiş.

Zengin adam:

– Dur, sana bir iyilik yapayım. Sana yüz altın vereyim, onları bir yere sakla. Bayramlarda, ihtiyacın olduğunda harcarsın, demiş.

Eskici, zengin adamın elindeki para kesesine bakakalmış. Rüyasında bile bu kadar çok parayı bir arada görmemiş.

– Bu para benim yedi sülaleme yeter. Sana çok teşekkür ederim, demiş.

Zengin adam, geldiği gibi eskicinin yanından ayrılınca eskiciyi bir telaş almış. Bu kadar çok parayı nereye saklayacağını düşünmeye başlamış. Aklına evinin bodrum katındaki depo gelmiş. Hemen eve gitmiş, paraları oraya gömmüş.

Eskici, aslında farkında değilmiş ama huzurunu da paralarla beraber depoya gömmüş. Artık sıkıntısından ne türkü söyleyebiliyor ne de iř yapabiliyormuş. Eve gitse alışamıyor, çalışmaya gitse aklı evdeki paralarda kalıyormuş.

Artık geceleri rahat bir şekilde uyuyamıyormuş. “Ya bir gelen olursa, paraları alırsa!” diye bekliyormuş. “Hırsızlar ha şimdi ha sonra gelecek!” diye endişeleniyormuş.

Eskici, sonunda uykusuz geçen gecelerden, huzursuz geçen günlerden bıkmış. Soluęu zengin adamın konağında almış:

– Aman efendim, řu altınlarınızı alın! Uykumu, huzurumu ve türkülerimi bana geri verin. Azıcık aşım, kaygısız başım olsun. Hesabını veremeyeim kazancın ne yararı var. Huzurum olmadan parayı, zenginliği ne yapayım. Günlük kazanırım, günlük harcarım, demiş. Zengin adama acıyarak dükkânının yolunu tutmuş.

KEDİ İLE FARE

Bir zamanlar birbirine düşman dört hayvan varmış. Bunlardan birisi peynir delisi kedi, birisi asık suratlı baykuşmuş. Diğer ağ kemiren fare, dördüncüsü de uzun boylu gelincik imiş.

Kedi, bir gece vakti ormanda avlanırken insanların kurduğu bir ağa takılmış. Can acısıyla:

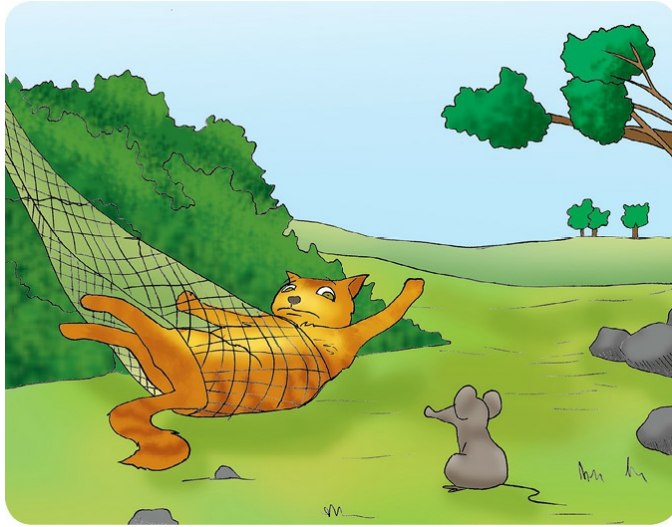

– İmdat! Bana yardım edin, diye bağırmış. Oradan geçen bir fare, telaş içinde, sesin geldiği yere doğru koşmuş.

Fare, kediye ağın içinde görünce biraz sevinmiş. Ne de olsa kedi, onun can düşmanıymış.

Kedi, fareyi görünce ümitle:

– Aziz dostum, siz farelerin biz kedileri ne kadar sevdiğini bilirim. Gel, beni bu düştüğüm ağlardan kurtar. Bilirsin ben de seni gözüm gibi severim. Allah’a şükürler olsun senin gibi bir dostum var. Biraz önce bütün kediler gibi sabah duamı etmek için dışarı çıkıyordum, ağı fark edemedim. Ağa takılıp kaldım. Gel, ağları kemir de buradan kurtulayım, demiş.

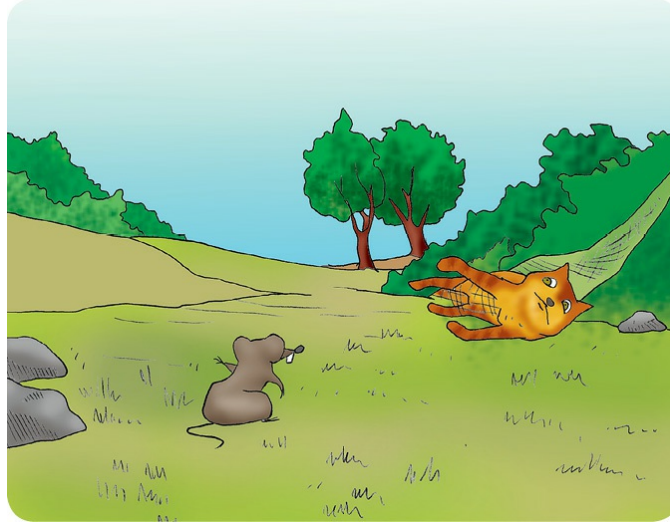
Fare, biraz düşünmüş. Sonra:

– Ağları kemirmem karşılığında ne kazanacağım, diye sormuş.

Kedi, çaresizlik içinde:

– Sana sonsuz barış yeminleri ederim. Pençem emrinde olur, korkusuzca yaşarsın. İnan, seni

herkese karşı korurum. Hatta baykuşu ve gelinciği bile sana rahat vermedikleri için buradan kovarım, demiş.

Fare, kedinin ağların arasında tutsak oluşundan çok memnunmuş:

– Sen de çok akıllı bir hayvansın! Ben seni kurtarmak için aklımı peynir ekmekle yemedim, demiş.

Evine doğru yürümeye başlamış.

Fare, kedinin bulunduğu yerden uzaklaşmaya başlamış. Bu sırada bakmış, gelincik karşısında duruyormuş. “Evime diğer yoldan gideyim.” diye düşünüp geri dönmüş. Karşısında baykuş sinsi sinsi bakıyormuş. Ne yapsın? “Denize düşen yılana sarılır. Hiç değilse bana söz veren kediyi kurtarayım.” demiş.

Fare, ağları kemirmeye başlamış. Ne yapıp edip kediyi ağlardan kurtarmış. Tam o sırada ağı kuran adam gelmiş. Kediyle fare, oradan uzaklaşmışlar. Fare, ne olur ne olmaz diye kediden biraz uzaklaşmış. Kedi, farenin ne yapmak istediğini fark edince:

– Canım kardeşim benim! Böyle endişeli durman bana saygısızlıktır. Gel de seni kucaklayayım. Niçin düşmandan kaçır gibi benden kaçırıyorsun? Beni kurtardığını unuttum mu sanıyorsun, demiş.

Aslında kedi, huyundan vazgeçmemiş fareyi yemeyi düşünüyormuş. Ama bu düşüncesini, farenin yaptığı iyiliğe karşılık bir süre ertelemiş. Fare de kedinin bu niyetini sezmiş:

– Sana yaptığım iyiliği unutmayacağını biliyorum. Ama ben senin huyundan vazgeçmeyeceğini de unutmuyorum! Bana zarar vermene hangi anlaşma engel olabilir ki? Zor bir durumda kalınca yapılan

anlaşmadan hayır mı gelir, demiş. Hemen deliğine saklanmış.

Kedi, fareyi deliğinden çıkarmak için çok dil dökmüş ama bunu başaramamış.

